

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko T. B. i W. R.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanych Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji "(...)" S.A. w W.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 czerwca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 maja 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata J. C. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych, powiększoną o podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 maja 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 24 kwietnia 2019 r. w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie w związku ze świadczonymi na rzecz powódki usługami medycyny estetycznej przez spółkę, której współnikami byli pozwani.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej wobec dokonania przez Sąd Apelacyjny błędnej wykładni art. 6 k.c. oraz przyjęcia, że powódka nie udowodniła wadliwości przeprowadzonych zabiegów, a w konsekwencji zasadności roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną występujący po stronie pozwanej interwenient uboczny wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad

obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

W ocenie Sądu Najwyższego nie ma podstaw do przyjęcia, że Sąd Apelacyjny dokonał błędnej wykładni art. 6 k.c. Przepis ten reguluje ciężar dowodu, wymagając od strony udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne, i przesądzając w ten sposób, kogo obciążają konsekwencje ich niewykazania. Naruszenie art. 6 k.c. mogłoby potencjalnie wchodzić w rachubę, gdyby sąd wadliwie zidentyfikował stronę, która powinna wykazać określone okoliczności i w konsekwencji obciążył ją w nieuzasadniony sposób skutkami ich niewykazania. O wadliwej wykładni art. 6 k.c. nie można natomiast mówić w razie stwierdzenia przez sąd, że strona nie przedstawiła materiału dowodowego wystarczającego do ustalenia stanu faktycznego zgodnie z jej twierdzeniami oraz wyobrażeniami. Zarzut odnoszący się do tej okoliczności w rzeczywistości odnosiłby się do ustalenia faktów lub oceny dowodów, a więc zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. nie mógłby być podstawą skargi kasacyjnej.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Biorąc pod uwagę fakt, że występujący po stronie pozwanej interwenient uboczny nie ma interesu prawnego w żądaniu zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym na rzecz pozwanej pierwotnie spółki wskazanej w treści odpowiedzi na skargę kasacyjną, która z racji dokonanych w niniejszej sprawie przekształceń podmiotowych nie jest już stroną postępowania, wniosek w tym zakresie nie mógł zostać uwzględniony. Jednakże nawet w

przypadku uznania, że stanowisko to było oczywistą omyłką pisarską i w rzeczywistości interwenient żądał zasądzenia zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na swoją rzecz, Sąd Najwyższy uznał, że brak jest ku temu podstaw z uwagi na fakultatywny charakter przyznania kosztów interwencji na podstawie art. 107 k.p.c. oraz stwierdzenie, że pismo interwenienta ograniczało się do jednozdaniowego podzielenia motywów rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego i wyrażenia oceny, że powódka nie wykazała zasadności podstaw skargi.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym przyznano na podstawie § 2 pkt 1 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

jw